

DOUE

Que ces lignes inspirent lors de notre voyage a Doue soient comme un bouquet de douce nostalgie et de remerciements à Monsieur & Madame Vignier.

CLAUDINA B. GABOYARD

Qui ha tingut l'habilitat de desviar-se un poc dels preparats itineraris turístics per visitar aquests altres llocs menys coneguts però, reblits de belleses i atractius per ser inèdits, sabrà assaborir allò que sa decisió li proporciona.

Ja és sabut per reportatges, articles, retrats, etc., no ens causa gran impressió, encara en el cas d'ésser peces mestres en diverses obres d'art escampades per els més i millors acondicionats temples i museus, hi ha que convindre en les grans emocions rebudes en aquests llocs com rònega obra encara sense ser excepció recompensada per sa senzillesa.

Ens trobem en la regió de Briard. Quasi a setanta kilòmeters nord-oest de la capital de França. Terreny suau amb xicotets desnivells creuats pel Grand Morin. Tots els verds, matolls, boscs, sempre amb eixe inefable perfum de humitat. Un puig s'alça dominant caserius i apartats. Es el punt més alt d'aquest departament.

Ja en altra ocasió i en aquestes mateixes pàgines vaig fer relat Púlpitos vicentinos i tal és la sensació que ens feu en visitar-la fa temps.

Es entre el camp immens com talaia i se'ns representa al voltant d'aquest puig com església edificada pels Templaris del segle XII sobre antic temple pagà derrocat per Sant Martí. També ací va estar Joana D'Arc en esta altura fent oració a son retorn de Reims...

Sereníssima sensació increïble de pau sense extrimències de cotxes, sol això sí, molt sovint el rum-rum de grans aeronaus allà a l'alt i a ras de terra bandades de corbs, animals estos en el que representa per a nosaltres, els valencians tan aimats que no adverteixen la presència humana en tant que aquesta no els hi maltracte ni els auxe.

Es un inefable sedant, de callada calma, impressió que ens suggerix a la vista dels immensos camps com l'aplegada multitud suggestionada pel sermó del dominic valencià; ...ací i al seu voltant postrada, mentrimentres allà

més lluny les fileres d'arbres o grups de boscs, com el més llunyans oients ja posats en peu observen i veuen més que ouen...

La construcció de pedra és massissa. Feta per a suportar el temps plujós i fred quasi sempre.

Una peça esvelta, de pendent acusada i el campanar de gust romànic. Tot convida a la calma, a eixa meditació feble, precisa, inexplicable... edificada ja totalment per l'època en la qual el Sant meravellava amb els seus fets aquestes terres franceses, resta l'incògnita en sa semiderrocada fàbrica si acollira altar amb la seua imatge.

Tot ens meravella al comprovar l'ampla veneració que a tot el llarg dels segles s'ofereix després en França malgrat guerres i invasions. Pròper a esta meravellosa obra arquitectònica, al mateix puig, cementeri atapeït de creus en sa

major proporció de forxat i fos metall.

Passem amb pietós record per quants foren i ací reposen. Nostra visita és ràpida. Es ara al voltar-la quan creuem l'enlairat cementeri. Quasi no advertim les inscripcions que amostren els fosars, l'atenció és per als calats finestrals.

Repasant després la vista creem estar en un clima de records i apreciacions que enfugiren a primera impressió.

Es probable el pas del Sant per aquí. Sa evangelització s'exten per tot els départements... però no hi ha dates concretes... ara recordem en les creus sepulcral del patronímic de Vicent...

Si efectivament no arribara per aquí, en canvi sa devoció traduïda en portar el seu nom, sí que perdura i confirma sa presència en aquestes terres.

ALTAR DEL TOSSAL

Any XLI

València, Abril 1965

Número 41